

عنوان مقاله:

سازه گرایی در معماری ارو سارینن

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی معماری و سازه (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

محمود مهدیپور - دانشجوی کارشناسی ارشد مرمت بناها و بافتهای تاریخی

بابک مطیعی - کارشناس ارشد مهندسی معماری

محمدعلی نصیری - دانشجوی کارشناسی ارشد طراحی محیط زیست

خلاصه مقاله:

هدف اصلی طراحی معماری باید ایجاد فرم هایی باشد که نیازهای کاربردی و زیبایی شناسی را بصورت همزمان تامین کند اما نکته حائز اهمیت این است که معماری بدون مهندسی سازه نمی تواند وجود داشته باشد و فقط با تلفیق معماری و سازه می توان به نتیجه ای قابل قبول دست یافت. تلفیق معماری و سازه ترکیبی است از هنر، ارزشهای زیبایی شناسی و فناوری کاربرد فولاد و بتن مسلح در دوران معاصر آزادی عمل بیشتری در اختیار معماران قرار داد تا بلند پروازی های خود را به واقعیت نزدیک سازد و در عمل شماری از معماران به سمت فرمهایی حرکت کردند تا فرمی تندیس گونه داشتند و این جریان اتفاق نمی افتاد مگر به مدد دانش سازه . از جمله معماران تندیس گرای قرن بیستم ارو سارینن است که سازه نقشی اساسی در شکل گیری فرمهای معماری اش همچون پروژه های پایانه TWA پایانه دالاس و سالن سخنرانی کرسگ داشت هدف از این مقاله بررسی نقش سازه در بوجود آمدن پروژه های تندیس گونه اروسارینن است

کلمات کلیدی:

معماری ، سازه، تندیس گونه، ارو سارینن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/119305>

